MANIDHANAEYAM FREE IAS ACADEMY – TNPSC GROUP – II & IIA PRELIMINARY EXAM

பொதுத்தமிழ்-பகுதி-அ-இலக்கணம்

அலகு - 10

வேர்ச்சொல்லைத் தேர்வு செய்தல்

பகுபதம்

வேலன், படித்தான் ஆகிய சொற்களைக் கவனியுங்கள்.

வேலன் என்னும் சொல்லை வேல் + அன் எனப் பிரிக்கலாம்.

படித்தான் என்னும் சொல்லை படி + த் + த் + ஆன் எனப் பிரிக்கலாம்.

இவ்வாறு சிறுசிறு உறுப்புகளாகப் பிரிக்கும் வகையில் அமையும் சொற்களைப் பகுபதங்கள் என்பர். பிரிக்கப்படும் உறுப்புகளைப் பகுபத உறுப்புகள் எனக் குறிப்பிடுவர்.

பெயர்ப்பகுபதம்

பகுபதமாக அமையும் பெயர்ச்சொல் பெயர்ப்பகுபதம் ஆகும். இதனை, பொருள், இடம், காலம், சினை, பண்பு, தொழில் என ஆறு வகைப்படுத்துவர்.

(67.57.)

1. பொருள் - பொன்னன் (பொன் + அன்)

2. இடம் - நாடன் (நாடு + அன்)

3. காலம்-சித்திரையான் (சித்திரை + ஆன்)

4. சினை - கண்ணன் (கண் + அன்)

5. பண்பு - இனியன் (இனிமை + அன்)

6. தொழில் – உழவன் (உழவு + அன்)

வினைப்பகுபதம்

பகுபதமாக அமையும் வினைச்சொல் வினைப்பகுபதம் ஆகும். (எ.கா.) உண்கின்றான் - உண் + கின்று + ஆன்

பகுபத உறுப்புகள்

பகுபத உறுப்புகள் ஆறு வகைப்படும். அவை பகுதி, விகுதி, இடைநிலை, சந்தி, சாரியை, விகாரம் ஆகியவையாகும்.

- பகுபதத்தின் முதலில் அமைந்து முதன்மையான பொருளைத் தருவது பகுதி ஆகும். வினைப்பகுபதத்தின் பகுதி கட்டளையாகவே அமையும்.
- பகுபதத்தின் இறுதியில் அமைந்து திணை, பால், எண், இடம் ஆகியவற்றையோ, முற்று, எச்சம் ஆகியவற்றையோ காட்டுவது விகுதி ஆகும்.
- பகுதிக்கும் விகுதிக்கும் இடையில் அமைந்து காலம் அல்லது எதிர்மறையைக் காட்டுவது இடைநிலை ஆகும்.
- பெரும்பாலும் பகுதிக்கும் இடைநிலைக்கும் இடையே இடம்பெறும் மெய்யெழுத்து சந்தி எனப்படும்.
- பெரும்பாலும் இடைநிலைக்கும் விகுதிக்கும் இடையே இடம்பெறும் அசைச்சொல் சாரியை எனப்படும்.
- பகுதி, சந்தி, இடைநிலை முதலியவற்றில் ஏற்படும் மாற்றம் விகாரம் எனப்படும். (எ.கா.) வந்தனன் ஞ வா(வ) + த்(ந்) + த் + அன் + அன்
- பெரும்பாலும் பகுதிக்கும் இடைநிலைக்கும் இடையே இடம்பெறும் மெய்யெழுத்து சந்தி எனப்படும்.
- பெரும்பாலும் இடைநிலைக்கும் விகுதிக்கும் இடையே இடம்பெறும் அசைச்சொல் சாரியை எனப்படும்.
- பகுதி, சந்தி, இடைநிலை முதலியவற்றில் ஏற்படும் மாற்றம் விகாரம் எனப்படும்.

  (எ.கா.) வந்தனன் ஞ வா(வ) + த்(ந்) + த் + அன் + அன்

  வா – பகுதி. இது வ எனக் குறுகி இருப்பது விகாரம்

  த் – சந்தி. இது ந் எனத் திரிந்து இருப்பது விகாரம்

த் – இறந்தகால இடைநிலை

அன் – சாரியை

அன் – ஆண்பால் வினைமுற்று விகுதி.

பகாப்பதம்

மரம், கழனி, உண், எழுது ஆகிய சொற்களைக் கவனியுங்கள். இவற்றை மேலும் சிறிய உறுப்புகளாகப் பிரிக்க முடியாதல்லவா? இவ்வாறு பகுபத உறுப்புகளாகப் பிரிக்கமுடியாத சொல் பகாப்பதம் எனப்படும். இவை அடிச்சொல் அல்லது வேர்ச்சொல்லாக இருக்கும்.

பெயர், வினை, இடை, உரி ஆகிய நான்கு வகைச் சொற்களிலும் பகாப்பதங்கள் உண்டு.

(எ.கா.) பெயர்ப் பகாப்பதம் – நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று.

வினைப் பகாப்பதம் – நட, வா, படி, வாழ்.

இடைப் பகாப்பதம் – மன், கொல், தில், போல்.

உரிப் பகாப்பதம் – உறு, தவ, நனி, கழி.

பகுபத உறுப்புகள்

தமிழ்மொழியில் சொல்லுக்கு வழங்கும் பெயர்களுள் ஒன்று பதம் என்பதாகும். இலக்கணவகையில் அமைந்த சொற்கள் நான்கனுள், பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும் பிரித்துப் பொருள்தரும் நிலையில் இருத்தலால் இவற்றைப் பகுபதங்கள் என்பர். இடைச்சொற்கள் உரிச்சொற்கள் பகாப்பதத்திற்குரியவை ஆகும். இவற்றுள் பெயர்ப்பகுபதச் சொற்களைக் காட்டிலும் வினைப்பகுபதச் சொற்களே வழக்கில் மிகுதியாக உள்ளன.

சொற்களைப் பொருள்நோக்கிலும் பிரித்து எழுதுவர். ஒவ்வொரு சொல்லிலும் உள்ள உறுப்புகள் எவையெவை என்ற வகையிலும் பிரித்து எழுதுவர். அவ்வாறு பிரித்து

எழுதும் உறுப்புகளைப் பகுபத உறுப்புகள் என்பர். அவை பகுதி, விகுதி, இடைநிலை, சந்தி, சாரியை, விகாரம் எனப் பொதுவாக ஆறு வகைப்படும்.

ஒரு வினைப்பகுபதத்தில் பகுதியும் விகுதியும் அடிப்படை உறுப்புகளாக உள்ளன. சில சொற்களில் பகுபத உறுப்புகள் ஒன்றோ இரண்டோ குறைந்தும் வரும். சில சொற்கள் ஆறு உறுப்புகள் பெற்றும் வரும். ஒரு பகுபதத்தில் பகுதி, விகுதி, இடைநிலை என்பவையே பொருள் தரும் உறுப்புகளாகும். பகுதி பெரும்பாலும் சொற்பொருளையும் விகுதி, இடைநிலை ஆகியன இலக்கணப் பொருண்மைகளையும் தருகின்றன. இவை மூன்றும் இணையும்போது ஏற்படும் புணர்ச்சி மாற்றங்களே சந்தி, சாரியை, விகாரம் ஆகும்.

பகுதி

- ஒரு சொல்லின் அடிச்சொல்லே பகுதியாகும். இதை முதனிலை என்றும் கூறுவர்.
- விகுதி பெறாத ஏவல் வினையாக வரும்.
- மேலும் பகுதி விகுதி எனப் பிரிக்க இயலாததாய் இருக்கும்.
- பாடினான் என்னும் வினைமுற்றை, பாடு + இன் + ஆன் எனப் பிரிக்கலாம். இதில் பாடு' என்பது பகுதியாகவும் விகுதி பெறாத ஏவல் வினையாகவும் வருகிறது. இது போலவே படி, ஆடு, செய், எழுது, நட, ஓடு போன்றவை பகுதியாகவும் விகுதி பெறாத ஏவல் வினையாகவும் இருக்கின்றன.
- அறிஞர் என்னும் பெயர்ச்சொல்லை அறி + ஞ் + அர் எனப் பிரிக்கலாம். இதில் 'அறி' என்பது பகுதியாகவும் விகுதி பெறாத ஏவல் வினையாகவும் வருகிறது.
- பகுதி சில சொற்களில் ஒற்று இரட்டித்துக் காலம் காட்டும்.

விகுதி

- ஒரு வினைமுற்றுச் சொல்லின் இறுதியில் நின்று திணை, பால், எண், இடம் ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்தும் உறுப்பு விகுதி எனப்படும்.

  கொடுத்தான் – கொடு + த் + த் + ஆன்

  நடந்தது – நட + த்(ந்) + த் + அ + து

  படித்தாள் – படி+த் + த் + ஆள்

- இவற்றுள் ஆன், ஆள்,து என்பவை விகுதிகளாகும். 'ஆன்' என்னும் விகுதி உயர்திணை, ஆண்பால்,ஒருமை, படர்க்கை இடம் என்பனவற்றையும் 'ஆள்' என்னும் விகுதி உயர்திணை, பெண்பால், ஒருமை, படர்க்கைஇடம் என்பனவற்றையும் 'து' என்னும் விகுதி அஃறிணை ஒன்றன்பால், படர்க்கைஇடம் என்பனவற்றையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

வியங்கோள், தொழிற்பெயர், பெயரெச்சம், வினையெச்சம் போன்ற பல்வேறு இலக்கணப் பொருண்மைகளை உணர்த்தவும் விகுதி பயன்படுகிறது.
எழுதுக எழுது + க
செய்தல் – செய் + தல்
உரைத்த – உரை + த் + த் + அ
படித்து – படி + த் + த் + உ

இடைநிலை

- பகுதிக்கும் விகுதிக்கும் இடையில் தோன்றும் உறுப்புக்கு இடைநிலை என்று பெயர்.

- வினைப் பகுபதத்தில் வரும் இடைநிலையைக் கால இடைநிலை, எதிர்மறை இடைநிலை என இருவகைப்படுத்துவர்.
- பெயர்ப் பகுபதத்தில் வரும் இடைநிலையைப் பெயர் இடைநிலை என்பர்.

கால இடைநிலை

- ஒரு வினைப் பகுபதத்தில் பகுதிக்கும் விகுதிக்கும் இடையில் வந்து காலம் காட்டும் உறுப்பு கால இடைநிலை அல்லது காலம் காட்டும் இடைநிலை எனப்படும். செய்தான் - செய் + த் + ஆன் செய்கிறான் - செய் + கிறு + ஆன் செய்வான் - செய் + வ் + ஆன்
- இவற்றுள் த், கிறு, வ் என்பன கால இடைநிலைகளாகும். இவை முறையே இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என்பனவற்றை உணர்த்துகின்றன.

இறந்தகால இடைநிலைகள் - த், ட், ற், இன்
நிகழ்கால இடைநிலைகள் - கிறு, கின்று, ஆநின்று
எதிர்கால இடைநிலைகள் - ப், வ்
எதிர்மறை இடைநிலைகள் - **ஆ,** அல், இல்

எதிர்மறை இடைநிலை

- எதிர்மறை வினைச்சொற்களில் பகுதிக்கும் விகுதிக்கும் இடையில் வந்து எதிர்மறையை உணர்த்தும் இடைநிலை, எதிர்மறை இடைநிலை ஆகும்.
- ஆ என்னும் எதிர்மறை இடைநிலைக்கு அடுத்து உயிர்மெய் வரின் கெடாமல் வரும். உயிரெழுத்து வரின் தன் பொருளை நிறுவிக் கெட்டு வரும்.

ஓடாது - ஓடு + ஆ + து

பேசான் - பேசு +(ஆ) + ஆன்

காணலன் - காண் + அல் + அன்

எழுதிலன் - எழுது + இல் + அன்

பெயர் இடைநிலை

ஓர் ஆக்கப்பெயர்ச்சொல்லில் பெயர்ப்பகுதியை விகுதியோடு இணைப்பதற்கு வரும் இடைநிலை, பெயர் இடைநிலை ஆகும். ச், ஞ், ந், த், வ் ஆகிய மெய்கள் பெயர் இடைநிலைகளாக வரும்.

தமிழச்சி - தமிழ் + அ + ச் + ச் + இ; இளைஞர் - இளை + ஞ் + அர்; ஓட்டுநர் - ஓட்டு + ந் + அர்; ஒருத்தி ஒரு + த் + த் + இ; மூவர் - மூன்று + வ் + அர்

சந்தி

- சந்தி என்பதற்குப் புணர்ச்சி என்று பெயர்.
- பகுதி, விகுதி, இடைநிலை ஆகிய பகுபத உறுப்புகள் புணரும்போது இடையில் தோன்றும் உறுப்பு, சந்தி எனப்படும்.
- சந்தி, பகுதிக்கும் இடைநிலைக்கும் இடையில் வருவது பெருவழக்காகும்.
- புணர்ச்சியின்போது ஏற்படும் விகாரங்களான தோன்றல், திரிதல், கெடுதலைச் சந்தி என்றும் சொல்வர். ஓர் எழுத்துத் தோன்றுதலைச் சந்தி என்றும், மற்றைய திரிதலையும் கெடுதலையும் விகாரம் என்றும் வழங்குவர்.
- பெரும்பாலும் த், ப், க் என்னும் மூன்று எழுத்துகளுள் ஒன்று சந்தியாக வரும்.
- உடம்படுமெய்கள் (ய், வ்) சந்தியாக வருவதுண்டு.

அசைத்தான் - அசை + த் + த் + ஆன்

படிக்கிறார் - படி + க் + கிறு + ஆர்

காப்பார் - கா + ப் + ப் + ஆர்

வணங்கிய – வணங்கு + இ(ன்) + ய் + அ

பகுபத உறுப்புகளில் அடங்காமல் ஏழாவது உறுப்பாக வரும் புறத்துறுப்பு எழுத்துப்பேறு எனப்படும். சாரியை வரவேண்டிய இடத்தில் புள்ளி பெற்ற எழுத்து உயிர் ஏற இடமளித்து வந்தால் அதனை எழுத்துப்பேறு எனக் குறிப்பிடல் வேண்டும். விகுதி தனியே வராமல் துணையாகப் பெற்று வரும் எழுத்தே எழுத்துப்பேறு ஆகும். எழுத்துப்பேறு காலம் காட்டாது.

பாடுதி – பாடு + த் + இ மொழியாதான் ௫ மொழி + ய் + ஆ + த் + ஆன்

இச்சொற்களில் 'இ' என்னும் முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்று விகுதிக்கு முன்னும் 'ஆ' என்னும் எதிர்மறை இடைநிலைக்குப் பின்னும் வரும் 'த்' என்பது எழுத்துப்பேறாகும்.

சாரியை

- பகுதியோடு இடைநிலையும் இடைநிலையோடு விகுதியும் பொருத்தமாகச் சார்ந்து இயைய வரும் உறுப்பு, சாரியை ஆகும்.
- பெரும்பாலும் சாரியை இடைநிலைக்கும் விகுதிக்கும் இடையில் வரும்.

  பார்த்தனன் – பார் + த் + த் + அன் + அன்

  இச்சொல்லில் இடைநிலைக்கும் விகுதிக்கும் இடையில் வரும் 'அன்' என்பதே சாரியையாகும்.
- சந்தி வரவேண்டிய இடத்தில் உயிர்மெய் எழுத்து வந்தால் அதனைச் சாரியை என்று குறிப்பிடல் வேண்டும்.

  தருகுவென் – தா(தரு) + கு + வ் + என்

  இச்சொல்லில்பகுதிக்கும் இடைநிலைக்கும் இடையில் வரும்'கு' என்பதே சாரியையாகும்.
- சாரியைக்குப் பொருள் இல்லை.

அன் என்பது விகுதியாக வரும்போது அன் என்பதே சாரியையாக வரும். ஆன், ஆள், ஆர் ஆகிய விகுதிகள் வரும்போது அன் சாரியையாக வராது.

விகாரம்

- பகுதி விகுதி இடைநிலை ஆகியவை புணரும்போது அவற்றின் வடிவத்தில் ஏற்படும் மாற்றம், விகாரம் எனப்படும்.
- ஓர் எழுத்து மற்றோர் எழுத்தாகத் திரிந்தும் கெட்டும் நெடில் குறிலாகவும் மாற்றம் பெறும். இத்தகைய மாற்றமே விகாரம் எனப்படும்.

நின்றான் – நில்(ன்) + ற் + ஆன் – 'நில்' என்னும் பகுதியில், 'ல்' ' ன்' ஆகத் திரிந்தது. வணங்கிய – வணங்கு + இ (ன்) + ய் + அ இ(ன்) என்னும் இடைநிலையில் னகரம் கெட்டது. கண்டான் – காண் (கண்) + ட் + ஆன் – காண் என்னும் பகுதி கண் எனக் குறுகியது. எழுதினோர் ௫ எழுது + இன் + ஓர்(ஆர்) ௫ ஆர் என்னும் விகுதி ஓர் என நின்றது.

இறந்தகால இடைநிலைகள்	த், ட், ற், இன்
நிகழ்கால இடைநிலைகள்	கிறு, கின்று, ஆநின்று
எதிர்கால இடைநிலைகள்	ப், வ்
எதிர்மறை இடைநிலைகள்	ஆ, அல், இல்
தன்மை ஒருமை வினைமுற்று விகுதிகள்	என், ஏன், அல், அன் கு, டு, து, று

தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று விகுதிகள்	எம், ஏம், அம், ஆம், ஓம், கும், டும், தும், றும்
முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்று விகுதிகள்	ஐ, ஆய், இ
முன்னிலைப் பன்மை வினைமுற்று விகுதிகள்	இர், ஈர், மின்
படர்க்கை ஆண்பால் வினைமுற்று விகுதிகள்	அன், ஆன்
படர்க்கைப் பெண்பால் வினைமுற்று விகுதிகள்	அள், ஆள்,
படர்க்கைப் பலர்பால் வினைமுற்று விகுதிகள்	அர், ஆர், ப, மார், கள்
படர்க்கை ஒன்றன்பால் வினைமுற்று விகுதிகள்	து, று, டு
படர்க்கைப் பலவின்பால் வினைமுற்று விகுதிகள்	அ, ஆ
வியங்கோள் வினைமுற்று விகுதிகள்	க, இய, இயர்
தெரிநிலைப் பெயரெச்ச விகுதிகள்	அ, உம்

தெரிநிலை வினையெச்ச விகுதிகள்	உ, இ, ..

தமிழ் ஓர் ஒட்டுநிலை மொழி. ஓரெழுத்து ஒருமொழிச் சொற்கள் இருப்பினும் தமிழில் உள்ள எல்லா எழுத்துகளும் சொல்லாவதில்லை. ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட எழுத்துகள் சேர்ந்தே சொல்லாகின்றன. அவ்வாறு சொற்கள் புதிது புதிதாகத் தோன்றுவதற்கு ஒரு மொழியியல் நுட்ப அடிப்படை உள்ளது.

பகுதி ஒருமொழியின் அடிப்படையான வேர்ச்சொல்லாகும். புதிய சொல்லாக்கத்திற்கு வேர்ச்சொற்களின் வருகை அவற்றின் சேர்க்கை பற்றிய மொழியியல் நுட்ப அறிவு இன்றியமையாதது. இதன்மூலம் துறைதோறும் புதிய கலைச்சொற்களை உருவாக்க முடியும்.

திணை, பால், எண், இடம் உணர்த்தும் சிறப்புள்ள மொழி தமிழ்மொழி. இச்சிறப்புக்குக் காரணம் சொல்லின் விகுதி ஆகும். இவ்வாறு வேறு வேறு உறுப்புகளை இணைத்துச் சொற்களை உருவாக்க முடியும். இச்சொற்களை வேண்டும்போது பிரித்துக் கொள்ளலாம்; மறுபடியும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். பிரித்தாலும் சேர்த்தாலும் பொருள் மாறாது.

பகுபதத் தன்மை உள்ள மொழியைக் கற்றுக் கொள்வது எளிது. பிற மொழியினர் தமிழை எளிமையாகக் கற்றுக்கொள்ள இதுவுமொரு காரணம் ஆகும். மேலும், இப்பகுபதத் தன்மையால் எண்ணிறந்த சொற்கள் உருவாகின்றன. இது மொழியின் வளர்ச்சிக்கும் தொடர்ச்சிக்கும் இன்றியமையாதது ஆகும்.